

иначе ще се уморимъ отъ гладъ“, приготвилъ пушката си и се озърналъ насамъ — нататакъ. Изведнажъ съгледалъ единъ старъ заякъ че скача изъ храстето. Той насочилъ къмъ него пушката, но заякътъ му се замолилъ:

„Милий ловецо, недѣй живота ми да зимашъ,
Вмѣсто мене, двѣ малки ти ще имашъ.“

Отскочилъ заякътъ въ шумака и донесълъ двѣ малки зайчета; ала малкитѣ животни тѣй живо играли и били тѣй кротки, че на ловцитѣ се свидѣло да ги убиятъ. Тѣ ги оставили при себе си, а зайченцата трѣгнали по диритѣ имъ. Скоро подиръ туй излѣзла прѣдъ тѣхъ една лисица, тѣ искали да я убиятъ, ала лисицата извикала:

„Милий ловецо, недѣй живота ми да зимашъ,
Вмѣсто мене, двѣ малки ти ще имашъ.“

И тя донесла двѣ лисичета, и ловцитѣ и тѣхъ не искали да убиятъ, а ги дали на зайчетата да си другаруватъ, но и тѣ трѣгнали слѣдъ тѣхъ. Минало се малко и ето че се мѣрналъ единъ влѣкъ; ловцитѣ го замѣрили, но той извикалъ:

„Добрий ловецо, недѣй живота ми да зимашъ,
Вмѣсто мене, двѣ малки ти ще имашъ.“

Двѣтѣ малки вълчета ловцитѣ ги събрали съ другитѣ животни и тѣ трѣгнали слѣдъ тѣхъ. Едва изменили малко, ето че една мечка се мѣрнала и имъ минала пжтъ, ала и ней се искало да живѣе, та рекла:

„Добрий ловецо, недѣй живота ми да зимашъ,
Вмѣсто мене, двѣ малки ти ще имашъ.“

Двѣ мечета се присѣдинили къмъ другитѣ звѣрчета тѣй че станали всичко осѣмъ. Найсетнѣ срещналъ ги още единъ звѣръ, — и кой мислите? — единъ лѣвъ ги срещналъ и тресѣлъ гривата си. Ала ловцитѣ не се изплашили, а замѣрили въ него, но лѣвътъ извикалъ веднага:

„Добрий ловецо, недѣй живота ми да зимашъ,
Вмѣсто мене, двѣ малки ти ще имашъ.“

И той довелъ своигѣ малки тукъ, и около ловцитѣ се събрали два лѣва, двѣ мечки, два вълка, двѣ лисици и два заяка, които сѣ по тѣхъ вървѣли и на всѣкъждѣ имъ слугували. Ала при все това, тѣхниятъ гладъ не миналъ, та затова тѣ рекли на лисицитѣ: „Я вие, кумички, идете, та ни

уловете нѣщичко за едене; вие поне сте хитри и опитни.“ А тѣ отговорили: „Наблизу тука има едно селце, отъ тамъ често сме земали кокошки; ще ви покажемъ пжтя къмъ него, ако искате.“ И отишли въ селото, купили си нѣщо за ядене, нахранили и животнитѣ си и трѣгнали да вървятъ по-нататъкъ; а понеже лисицитѣ знаели добрѣ мѣстата тадѣва, служили имъ за водачи.

Така проскитали братята нѣколко дена, но видѣли, че не могатъ да найдатъ нѣкаква работа да работятъ заедно, та си рекли: „не я бива така, трѣбва да се раздѣлимъ.“ И си раздѣлили звѣроветѣ тѣй, че всѣки зелъ по единъ лѣвъ, по една мечка, по единъ влѣкъ, по една лисица и по единъ заякъ: тогава се простили, заболи ножоветѣ, които имъ бѣ далъ тѣхния възпитателъ, въ едно дърво, и трѣгнали единъ къмъ изтокъ, а другъ къмъ заходъ-слѣнце.

Ала младиятъ братъ стигналъ въ единъ градъ, който билъ сѣ съ черно покритъ. Той влѣзълъ въ една кръчма и запиталъ кръчмаря да ли ще може да даде подслонъ на животнитѣ му. Кръчмарьтъ имъ далъ единъ оборъ, въ който имало дупка на стѣната: прѣзъ нея се проврѣлъ заякъ и си намѣрилъ зелице въ съсѣдната градина, прѣзъ нея се проврѣла и лисицата и си откраднала една кокошчица, а като изяла нея, и пѣтела. Ала влѣкътъ, мечката и лѣвътъ, като голѣми, немогли да излѣзатъ навънъ, та стопанинътъ ги пустналъ на едно поле да пасятъ свободно до насита. И като си наредилъ животнитѣ, ловецьтъ тогава запиталъ кръчмаря, защо е цѣлиятъ градъ въ черно облеченъ? Кръчмарьтъ рекълъ: „Защото утрѣ ще умре на нашия царъ единствената му дѣщеря“. А ловецьтъ рекълъ: „Мигаръ е болна до смрътъ?“ — „Не“, отговорилъ кръчмарьтъ, „тя е весела и здрава, ала трѣбва да умрѣ“. — „Какъ така — трѣбва да умре?“ — запиталъ ловецьтъ. — „Тамъ прѣдъ града има една висока планина. На върха на планината живѣе една ламя, която всѣка година по една дѣвойка зима, ако не — цѣлата страна ще опустѣе. Ето вече всичкитѣ дѣвойки е зела и нѣма вече друга освѣнъ царската дѣщеря, ала нѣма кой да я пощади, и нея трѣбва утрѣ да ѝ я дадатъ.“ Ловецьтъ рекълъ: „А защо не убиеете ламята?“ — „Ахъ“, отговорилъ кръчмарьтъ, „толкова юнаци (рицари) се опитаха, ала на всички тя живота погълна; царьтъ